

opusdei.org

Meditacions: Dijous de la quarta setmana de Pasqua

Reflexió per meditar dijous de la quarta setmana de Pasqua. Els temes proposats són: fer memòria de la misericòrdia de Déu; acudir a les fonts que purifiquen; la misericòrdia manifestada en el servei.

DESPRÉS D'HAYER predicat l'Evangelí a Xipre durant el seu primer viatge apostòlic, sant Pau i sant Bernabé van anar en direcció a

l'Àsia Menor per continuar anunciant la paraula de Déu. Van arribar a Antioquia de Pisídia i dissabte van anar a la sinagoga. El cap els va convidar a dirigir el comentari sobre la Llei i els Profetes. Aleshores Pau va prendre la paraula i va començar la seva predicació amb un breu resum de la història del poble elegit (cf. Ac 13, 16-22). Els va parlar de com el Senyor havia tret «amb el poder del seu braç» els israelites de l'esclavitud, de com havien pelegrinat al desert fins a entrar a la Terra promesa, i com establerts allà van rebre jutges i reis que els guiaven i els protegien.

El que sant Pau va deixar veure al seu comentari és que la història d'Israel és una història de misericòrdia divina. «És una predicació històrica la que adopten els deixebles, i és fonamental perquè permet recordar els moments importants, els signes de la presència

de Déu a la vida de l'home. Tornar enrere per veure com Déu ens ha salvat, recórrer —amb el cor i amb la ment— el camí amb el record»^[1]. Com a continuació d'aquest poble elegit, direm al salm de la Missa d'avui: «Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors, d'una generació a l'altra anunciaré la vostra fidelitat» (*Ps 89, 2*). Tot i la dificultat que en certs moments tenia el poble per creure i ser fidel a l'Aliança, el Senyor mantenia sobre ells la seva protecció.

En esmentar la figura del rei David, sant Pau va recordar als oients que l'Aliança mirava especialment cap al futur. «De la descendència d'ell, tal com ho havia promès, Déu ha donat a Israel un Salvador, que és Jesús» (*Ac 13, 23*). El cant de misericòrdia arriba a la seva plenitud en Jesucrist. Ell és l'Ungit del Pare, amb la força de l'Esperit Sant. En Jesús tota la humanitat pot

trobar el compliment dels seus anhels més profunds. També la nostra pròpia història convergeix en Crist ressuscitat. Ell ens atrau cap a la seva persona per manifestar-nos la misericòrdia del seu Pare Déu en el nostre passat, present i futur.

A LA MISSA d'avui es proclamarà una part del relat de l'Últim Sopar. Després d'haver rentat els peus als seus deixebles, el Senyor recorda als apòstols que ell estarà present en els seus enviats (cf. *Jn* 13, 16.20). És el meravellós misteri de la compenetració entre Crist i els seus deixebles. Déu continua actuant al món també d'aquesta manera. Pot semblar una cosa massa sublim, fora de les nostres capacitats, però és possible per l'acció de la gràcia. Precisament en aquest sentit és eloqüent el gest del lavatori dels

peus: és el Senyor el que ens renta, el que ens fa capaços de continuar anunciant l'Evangelí amb confiança renovada i impulsats per la seva tendresa i el seu amor.

«Us ho dic amb tota veritat: Els qui acolliran aquells que jo enviaré m'acolliran a mi, i els qui m'acolliran a mi acolliran aquell que m'ha enviat» (Jn 13, 20). Som portadors de Crist! La misericòrdia de Déu continua arribant a moltes persones a través de la paraula i les obres dels cristians. És veritat que en tots nosaltres hi ha coses que entelen el vidre per on passa la llum de la misericòrdia. Però precisament en aquest afany de recomençar, de tornar a acudir al perdó del Senyor, s'anuncia novament la bondat del Pare celestial, perquè «l'Església és un poble de pecadors que experimenten la misericòrdia i el perdó de Déu»^[2].

Al profeta Isaïes un àngel li va purificar els llavis amb un carbó encès abans de ser enviat al poble d'Israel (cf. *Is* 6, 1-9). I nosaltres podem recordar que, per poder anunciar adequadament el missatge de l'Evangelí, cal acudir a les fonts que ens purifiquen, especialment al sagrament de la Reconciliació. Així predicarem la misericòrdia de Déu, que abans haurem experimentat personalment. «Aquest drama el va viure Jesús amb els doctors de la Llei, que no entenien perquè ell no va deixar lapidar la dona adúltera, no entenien com anava a sopar amb publicans i pecadors: no comprenien. No entenien la misericòrdia (...). Demanem al Senyor que ens faci entendre com és el seu cor, què vol dir misericòrdia, què vol dir quan Ell diu: el que jo vull és misericòrdia i no ofrena de víctimes!»^[3].

«SABENT AIXÒ, feliços vosaltres si ho practiqueu» (*Jn 13, 17*). Jesús va donar exemple als seus apòstols de lliurament i servei acurat. Sostinguts per la gràcia de Déu, també ells van arribar a lliurar-se pels seus germans els homes, anunciant sense cansament que Jesús viu. A través del servei gratuït podem fer arribar la misericòrdia de Déu a moltes persones, i també ens porta a tractar els altres d'acord amb la seva grandesa de fills de Déu. Sant Pau prega als filipencs: «No feu res per rivalitat ni per arrogància; amb tota humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres mateixos. Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres » (*Fil 2, 3-4*). I després recorda com Jesús, «que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició d'esclau» (*Fil 2, 6-7*).

És l'amor allò que ens fa *inclinarnos* per servir amb gust els altres. En aquest sentit, en compondre els Precs de l'Obra, sant Josepmaria va voler que comencessin amb un *Serviam!* — serviré!— que reflecteix aquest afany de lliurament ple d'entusiasme sobrenatural. «Si deixem que Crist regni en la nostra ànima, no ens convertirem en dominadors, serem servidors de tots els homes. Servei. Com m'agrada aquest mot! Servir el meu Rei i, per Ell, tothom que ha estat redimit amb la seva sang. Si els cristians sabéssim servir! Confiem al Senyor la nostra decisió d'aprendre de portar a terme aquesta tasca de servei, perquè només servint podrem conèixer i estimar Crist, i fer-lo conèixer i aconseguir que n'hi hagi d'altres que l'estimin»^[4].

A la vida de la Mare de Déu es veu com l'acció de la misericòrdia del Senyor es transforma en servei. Immediatament després de

l'Anunciació, se'n va a ajudar la seva cosina Elisabet. I en aquell moment de lliurament esclata a cantar, plena de joia, testimoniant l'acció de Déu, perquè «l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació» (Lc 1, 50).

[1] Francesc, Homilia, 21-IV-2016.

[2] Francesc, Audiència general, 9-VIII-2017.

[3] Francesc, Homilia, 6-X-2015.

[4] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 182.

dijous-de-la-quarta-setmana-de-pasqua/
(02/04/2026)